

Дидактическа задача: Прочетете текста и напишете подробен преразказ от името на врабчето.

СНЕЖНИЯТ ЧОВЕК И ВРАБЧЕТО

Светослав Минков

Имаше едно врабче, което чуруликаше от сутрин до вечер в градината на една къща и беше много щастливо. Подскачаше то безгрижно по клоните на големите стари дървета, пееше си весели песнички, а щом огладнееше, слизаше на земята и скок-подскок, скок-подскок – отиваше при курника и все намираще там по някое ечемичено зрънце. [...]

Една нощ заваля сняг и цялата земя се покри с дебела снежна пелена. [...]

На сутринта врабчето изскочи из своето скривалище под стряхата на къщата и кацна върху стобора.

– У-у-у, че люта зима! – рече то и настръхна цяло от студ. [...]

След малко в градината дойде едно хубаво момиченце с черни очички и с румено лице.

– Бате ще ми направи снежен човек! – извика то и запляска весело с ръце.

И наистина неговият брат затъркаля по земята една снежна топка, която започна да става все по-голяма и по-голяма, докато най-сетне се превърна в чуден снежен човек с дълга метла в ръка, с червен нос от морков и с два въглена вместо очи. Цял ден малкото момиче скачаше около снежния човек и му се радваше.

Ала ето че настъпи вечерта и къщата заспа дълбок сън. Само малкото врабче стоеше будно, защото не беше яло от сутринта. Снегът бе засипал ечемичените зрънца, а другаде храна не можеше да се намери. Когато ясният месец изгря на небето, врабчето излезе изпод стряхата и кацна върху рамото на снежния човек.

– Хей, приятелю, я се махай оттук, че ако дигна метлата, знаеш ли! – извика снежният човек и черните въглени на лицето му светнаха също като човешки очи.

– Ти не можеш да вдигнеш метлата, защото не си истински човек – изцвъртя гладната птичка. – Аз видях, когато те направиха от сняг. Недей ми се сърди, моля ти се! Аз няма да ти сторя никакво зло. Ще постоя малко на рамото ти и пак ще хвъркна. Дойдох само да ти се оплача, че днес не съм клъвнало нито трохичка, а на кокошките дадох цяла паница с царевична каша.

Сърцето на снежния човек се сви от болка. Той съжали бедната птичка, която трепереше от студ на рамото му, изкашля се тихо и рече:

– Знаеш ли що? Я вземи, че си клъвни от носа ми, той е от морков.

Все ще се заситиш малко. Само внимавай да не ми изядеш целия нос.

– Колко си добър! – изчурулика радостно гладната птичка и скочи върху дръжката на метлата. Протегна мъничката си главица и закълва лакомо вкусния морков.

– Ех, да знаеш колко е хубаво в небесните висини! – рече замислено снежният човек. – Всички тия снежинки, от които съм направен сега, бяха малки дъждовни капчици. Когато се отрониха от облаците, те блестяха като елмазени зрънца, но после дъждовните капчици замръзнаха, залепваха се една о друга и се превръщаха в големи снежни парцали...

„Колко сладък морков!“ – мислеше си врабчето, без да слуша какво му говори снежният човек. То беше изяло вече върха на носа му и продължаваше да кълве нататък, когато изведнъж го сепна писклив глас:

– Ей-ей, какво правиш? Стига ти толкова! Ще ме оставиш без нос!

И малкото врабче престана да яде, целуна снежния човек по челото и кацна отново на рамото му.

– Благодаря ти много! – каза то. – Ако не беше ти, щях да умра от глад.

– Хайде върви да спиш! – рече снежният човек.

– Лека нощ! – извика врабчето и отлетя под стряхата.

Така малката сива птичка и снежният човек станаха приятели. Всяка вечер врабчето кацваше на дръжката на метлата. Неговият снежен приятел му разказваше за чудния живот в небесните висини, а то кълвеше сладкия морков и си мислеше, че и животът на земята не ще бъде лош, ако не е толкова студено.

Разбира се, всяко нещо си има край. Затова и морковът най-сетне се свърши, а снежният човек остана без нос. Ала братът на малкото момиче забодя в лицето му нов морков, още по-голям и по-сладък от първия.

После – трети, четвърти, пети, шести. Врабчето ядеше и не се шегуваше.

Минаха много дни. Една сутрин слънцето блесна на небето и снегът започна да се топи под горещите му лъчи. Метлата падна от ръцете на снежния човек, сетне паднаха и самите му ръце, търкулна се и главата му с двата въглени и с късчето морков, което беше неговият последен, десети нос. Земята просмука разтопения сняг, а от снежния човек не остана нищо.

Само там, където се стопи неговото бяло добро сърце, цъфнаха веднага три чудни малки кокичета.